

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XIV. Praxis exercitii de voluntate divinâ adimplendâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

*Praxis Exercitii de voluntate divinâ
adimplenda.*

Libenter equidem tam diu & copiosè
differui, quantum obligemur, quàm-
que jucundum & magni momenti sit, totū
se divinæ tradere voluntati; quandoqui-
dem perfectio omnis & cum Deo conjun-
ctio in eo consistit? præterquam quòd per-
utile sit, honorificè nos sublimiterque hac
de re sentire, tātò eam facilius assecuturos,
Quamquam verò Scriptores Ascetici om-
nes varia passim tradant documenta, qui-
bus animam ad Exercitium hoc præparent
aptamque faciant; ego tamen sic mihi per-
suadeo, si quis in ipsis initiis obligationem
hanc, pondus, ac momentum, quod in Dei
solius, non autem propriâ voluntate perfici-
cendâ reperitur, rectè cepisset, accurateque
pervidisset; eum quamprimum praxim ip-
sam aggressurum, atque ita medium effica-
cissimum habiturū fuisse, ad cetera omnia
exercitia virtutumque opera perfectè ob-
eunda. Certum est, eum, qui generosè con-
stanterque secum ipse statuisset: in omni-
bus, & super omnia, quæsiturum se &
acturū, quidquid, & quo modo, vult Deus,

neque ullam gustûs & propensionis suæ rationem habiturum; certum, inquam, est, hunc talem verè mortificatum fore; quia id à se Deum expectare perspiciat: futurum etiam humilem, patientem, devotum, moderatum, taciturnum, sobrium & castum; quoniam divina Majestas ita postulet, Sanctusque Paullus dicat: *Hæc est voluntas Dei, sanctificatio vestra.* (a) atque hac ratione magnum quætuosissimumque temporis compendium facturum. Quapropter commendo hoc Exercitium universis, nominatim tamen, per IESV Christi amorem, Religiosos rogo, & quotquot cupidi sunt perfectionis, ut, quemadmodum suas habent praxes modosque singulares in hac illave virtute proficiendi, eumque in finem examen usurpant particulare; ita præcipuo quodam studio vim omnem ingenii sui exerant, ut magni divinam æstiment voluntatem, eamque cognitam diligenter admodum sollicitèque exsequantur.

Neque tamen sufficiet studium istoc adhibere circa directionem de toto vitæ statu, & occupationes generatim; sed veniendum præterea est ad actiones particulares & singulares, quantumcumque exiguas

guas, & in vnaquaque earum consideran-
 dus Deus, fixisque & irretortis oculis per-
 petuò inspiciendum in sanctissimam eius
 voluntatem: quam vnicam actionum no-
 strarum omnium normam habere nos
 oportet, in quovis opere considerando,
 Deusne illud fieri velit an nolit? atque si
 Deum nolle intelligamus, nullo id modo
 faciendum, ne quidem mille mundis mer-
 cedis loco propositis, si verò res sit quæ
 Deo placeat, uri virtutū sunt opera, quàm
 primum attendendum, quonam eam mo-
 do fieri ipse cupiat. Exemplis demonstro
 id quod dixi. Oraturi igitur cogitemus,
 quâ reuerentiâ, submissione, ardore, & at-
 tentione orationem peragi velit Deus, ea-
 que illam peragamus. Item si quod parti-
 culare opus Superior imperaverit, confi-
 deremus, qualem in eo obedientiam, qua-
 lem simplicitatem, feruorem, diligentiam,
 alacritatem & constantiam à nobis idem
 Deus exposcat, atque ita in aliis actionibus
 omnibus, sedulò advertamus primum ea-
 rum substantiam, & num sint ad volunta-
 tem divinam, tum deinde circumstantias
 expendamus, quas, dum illas perficimus,
 Deus nos vult adhibere. Quòd si opera sint
 ex se indifferentia, aut necessariò facienda,

curandum est, ut bonâ illa intentione coronemus, Dei que amore peragamus, hac etenim ratione actiones nullius ex natura sua valoris, in sublimem meritorum gradum evehuntur. Omnibus sanè modis cavere nos decet, ne ingēs illud commodum negligamus, quod, opera nostra Deo offerendo, juxtaque sanctissimum eius beneplacitum dirigendo, consequi possumus: sic enim actiones naturales, redduntur supernaturales, bonæ verò, sed virtutum minùs excellentium, mutantur in actus caritatis, dum quis, nempe, paratus est divinum ubique implere beneplacitum, nullibi autem propriæ obsequi voluntati, idque tam in operibus externis quàm internis, tam in magnis quàm parvis, adeoque in minimâ cogitatione, & cordis motione, universa ordinando, & examinando ad certissimam libellam, & unicam veræ sapientiæ regulam, quæ est Voluntas Dei, semperque faciendo id, quod regius Propheta dicit: *Sicut oculi ancillæ in manibus dominae suæ, ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum.* (a) Si vel mille haberemus intellectus, si mille oculos, eos
omnes

a Psalm. 122. v. 2.

omnes in hoc uno occupari oporteret. ita faciebant Sancti, ita faciunt Angeli: ideoque Apocalyptica illa *quatuor animalia*, & sublimes Cherubini, *ante & retro, in circuitu & intus pleni sunt oculis.* (a) Sic nos quoque mille obtutibus, velut totidem intentionibus, totiesque multiplicatis studiis, beneplacitum divinum intueri debemus; semper videre desiderando, & intelligere, quid velit Deus, illudque Sancti Pauli sæpius ingeminando: *Domine, quid me vis facere.* (b) In hoc potissimum cura industriaque nostra versetur; ad hoc referatur examen particulare, in eo præcipuè devotio nostra occupetur. hinc potentia & vires animæ nostræ fatigentur, pensum illud sit & quotidianus labor totius vitæ nostræ. Hinc languorem procul omnem abesse convenit, immo hoc ipso temporis puncto, quo ista audimus vel legimus, magno cum fervore, Dei que amore inchoandum est, quod per longissimam Æternitatē sumus continuaturi, ipsique faciendum in terris, quod Beati faciunt in cælis, illud ipsum, scilicet, quod in Dominicâ oratione quotidie petimus: exemplo Sanctæ Gertrudis,

^a Apoc. 4. v. 6. & 8, & Ezech. 3.

^b Act. 9. v. 6.

trudis; in cuius & ore & corde, ista Evangelica verba (a) perpetuò versabantur: *Non mea, sed tua voluntas fiat, amantissime IESU?* (b) quam devotionem à Christo doctam eam volunt: monitamque insuper, sua sibi opera omnia minutatim consecraret; nec tantum lectionem omnem, aut scriptionem, sed voces singulas quas lectura, characteres quos scriptura esset: neque cibum solum aut potum, quem sumptura, sed bolos quos comestura, verba omnia quæ locutura, gressus omnes quos positura, anhelitus omnes quos vigilans dormiensque ductura esset, speciali affectu offerret; (c) ut hanc ratione semper attentam & sollicitam, nihil nisi divinam exsequeretur voluntatem.

Hoc Exercitium excellentissimum complectitur, & utilissimum, facillimumque modum semper ambulandi in conspectu & præsentia Dei, qui neque intellectum, neque imaginationem ullâ ratione defatiget, sed cor potius purissimis amoris actibus jucundè suaviterque reficiat quoniam

qui
 a Luc. 22. v. 24. b Blof Monil. Spirit. cap. 11.
 c Ita Drexel. Amuss. libr. 1. cap. 5. § 5. qui citat Blosum, Institut. Spirit. cap. 9. mihi pag. 318. Vide illum ibi, & in Speculo spirituali cap. 5. § 3.

qui se illi dedit, is Creatorem suum non diligit modò caritate mirè unitivâ, verùm cum dilectione Dei continuò operatur, quod in amore omnium est supremum, quando nimirum solo ille affectu non contentus, ipsis se prodit effectibus, neque hoc qualitercumque, sed continuo usu mortificationis, quæ sinceri amoris lapis est Lydius, certissimumque argumentum. quis enim ejusmodi est, suam ille perpetuò abdicando voluntatem, fidem adstruet illis Christi verbis: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum.* (a) Præter verò usum mortificationis, perenne habebit exercitiũ perfectæ resignationis, annihilationis, unionis & transformationis, aptusque erit ad omnia, positus in manu & arbitrio Dei, suam voluntatem penitissimè exuens, quotidieque arctius suo se jungens Conditori, cum proprium judicium arbitriumque semper contemnat, ut ex divino cuncta exsequatur. Indidem consequetur deinde insignem cordis puritatem, quoniam nullo inferiori affectu corruptus, ad aliud nihil attendet, quàm beneplacitum divinum hacque ratione molesta cordis inquietudo & inordinatio omnis quamprimum cessabit.

a Matth. 16. v. 24. Luc. 9. v. 23.

bit. Hæc denique cum divina voluntate conformatio, summa est & clausula perfectionis, virtutumque cunctarum, via est compendiosissima, communissima, securissima, magisque quam reliquæ simul omnes meritoria, norma est universalis, ad quam ceteræ examinentur, & breve compendium disciplinæ vitæque spiritualis, unicâ velut præceptione ac regulâ omnem suam doctrinam comprehendens.

Illud ad extremum advertendum est, plurimum referre; ut orationes jaculatoriæ, per diem, ex Sanctorum consilio, frequentandæ. tales sint, quales Christus Dominus noster, uti superius dicebamus, Sanctæ Gertrudi aliisque Sanctis, & generatim toti Ecclesiæ commendavit in ea, quam nos docuit, oratione, quamque ipsemet Salvator iterare solebat; ut videre est in horto, ubi repetitis vicibus ad Patrem dicebat: *Pater mi, fiat voluntas tua.* (a) *Non quod ego volo, sed quod tu,* (b) *Pater, si vis.* (c) Hujus exemplo par est nos quoque assidue cogitare ista, & dicere: *Pater noster, fiat voluntas tua,*

a Math. 26. v. 42. b Marc. 14. v. 36.

c Luc. 22. v. 42.

tua, sicut in celo & in terra! (a) Quæ verba ut tantò majori cum utilitate pronuntientur, proferri ea debent non solum per modum laudis & benedictionis Dei, tenerrimique affectûs conformationis cum ejus Majestate; verùm etiam per modum deprecationis & petitionis, ex zelo gloriæ divinæ & proximi caritate provenientes: humillimè Deo supplicando, ut homines omnes sanctissimam ejus voluntatem exsequantur, quo uno fratribus nostris melius nihil exorare à Deo possumus. Brevi ista precatione concluduntur amor Dei & proximi: adeò ut per eam anima uniatetur & conformetur cum Deo, eum laudet, benedicat, magnificet, simulque proximo gratificetur, orando indefinenter pro fratribus, pro rota Ecclesia, pro toto mundo, & pro unoquoque singulatim proque omnibus generatim, ea petendo quæ ipsis utilissima, quibus magis indigent, quæque majoris sunt momenti: quod est opus amplissimâ à Deo mercede remunerandum.

a Matth. v. 16.